

wõib sakste roog ja siggade toit olla, agga meie ei piista sedda omma suhho!"

Sesinnane Marahwas on ka mõnne mu asja polest üks weider rahwaselts, et mõnni uus asii, mis kuhhugi ei kõlba, selle järrele on nemmad ahned, nago kårbsed meepotti kallal, ja ommeti ütles wanna mõistofanna: „Wanna te, wanna sõbber.“

Ja mõnni uus asii, mis jälle wägga hea on, selle wasto on nemmad ni tõrkujad, et naad ei mõista selle asja polest mitte pähhä wõtta, mis kirja sanna käsib: „Katsuge keik läbbi: ja mis hea on, sedda piddage kinni.“

Maõunad ehk kartohwolid on ka ühhed head asjad, agga kui sa seddawisi nendega teed, kui üks Ingridima mees teggi, siis ollid sa üks jõlle mees. Kule, kuidas ta teggi.

Üks kulus laewapealik, (ehk kapten) nimmega Drake, olli omma sõbrale Amerikka maalt, — arwata ennam kui 300 aastat eest, — esimesed kartohwolid Ingridi Male saatnud, ja kirja sealt jures: „Katsuge sedda omma maal istutada, esimenne hea süa.“

Temma andis kårnerile, ütles: „Piista mulda, katsu mis sest saab? Se peab immelik hea roog ollema kaugelt Amerikka maalt wäljatodud.“

Kartohwoli lehtede wahhel näitasid ennast mõnne ku pärrast ümmargused rohhiisfed kuli-kesfed, herra ütles kårnerile: „Korja neid hea korwi täis, to tupp!“ Kutsus pühhapäwa lõunaks hulga wõõraid kokko. Kok oli nende rohhiiste nuppodega immed teinud, keik omma kuasti seal jures wäljamõelnud, keetnud ja kupsetanud, suhkrut ja kannelit peale ripputanud, woid ja püüdljahho ümbermårinud, — ikka immelik wägger hais jures! —

Suursaks ütles wõõraste wasto: „Noh, wõtame nüüd winaklasid kätte, jome üks ropse selle targa mehhe auuks, kes selle ue wilja on wäljasaatuud. Joge mehhed, warfi ma näitan, misuggune kallis roog se on.“

Jõid iggamees omma topsi ärra, hüüdsid ja õiskasid: „Urrah!“ — Perremees wõttis kane sure hõbbe waagna pealt ärra: üks wõttis, teine wõttis, katsusid, süllitasid: „Mis paggona roog se on? Teie tahhate meid narrida omma uut